Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

BARNAVÄNNEN

N:o 19 | 11 Maj. | Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet. | Redaktör: J. B. GAUFFIN, Uppsala. | 22 årg. | 1905.

Den rike ynglingen.

Mark. 10: 17—22.

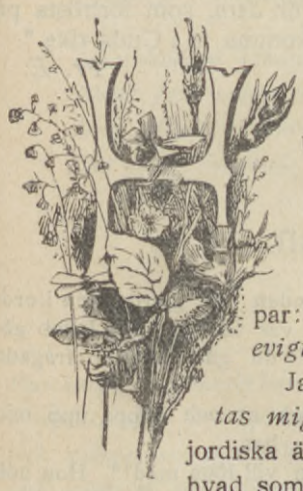

uru älsklig är ej den unge man, som vår text omtalar! Han var en rik man, en högt uppsatt man, och likväl böjer han knä för Jesus. Det var ej en tom hyllning, det var hans hjärtas åstundan efter frälsning, som framkallade detta. Han kom med den frågan på sina läppar: *Gode Mästare, hvad skall jag göra att jag må ärfva evigt lif?*

Ja, den frågan var förbunden med en annan: *Hvad fattas mig ännu?* Och likväl hade han så mycket. Han hade jordiska ägodelar, god hälsa, en hög samhällsställning; han hade hvad som var bättre än allt detta: en älsklig barndom, hvarunder han hedrat sin fader och moder, flytt lögn och andra grofva synder. Ty med en viss sanning kunde han säga: Allt detta har jag hållit ifrån min ungdom. Icke blott för oss synes denne mannen älsklig, äfven Jesus såg på honom, såg hans ärliga sökande efter sanning, såg hans yttre flärdfria lif och fattade kärlek till honom. Detta innebar dock icke, att det ej fanns mycket hos denne unge man, som Herren beklagade. Han såg jämte allt hans sökande efter sanningen en bristande självkännedom. Därför säger han: Ingen är god utom Gud allena. Detta var säkert något, som den unge mannen var i okunnighet om. Han trodde, att såväl han själf som många andra voro goda människor och visste ej af sin egen oförmåga att fullborda Guds lag. Herren såg, att han fattade

lagens hållande alltför ytligt, han räknade icke de onda tankarne och begärelserna för synder, och därför kunde han så djärft säga: Allt detta har jag hållit ifrån min ungdom.

Det fattades honom sålunda mycket, ja, det fattades allt, som behöfdes för att varda salig. Jesus ville ej låta den unge mannen förblifva i sin okunnighet, hvarför han gifver honom ett bud, som skulle uppenbara allt, som fattades honom: *Gå bort och sälj allt, hvad du har och gif åt de fattiga!* Så hade Jesus aldrig förr sagt till någon. Icke ens den rike Sackeus fick en sådan befallning. Men till denne yngling sade Herren det, emedan han såg, att hans rikedom var det hinder, som afhöll honom från Guds rike. Kanske såg den unge mannen först nu, huru liten kraft han hade att uppfylla ett enda bud. Ja, han såg säkert i detta ögonblick, att rikedomens svek hade fångat honom. Han hade icke heller så mycket allvar med sitt sökande efter Guds rike, att han därför ville försaka allt hvad han ägde. Herren gaf honom dock ett ljufligt löfte, som visade en evighetsvinst såsom frukt af denna försakelse. Han sade: *Du skall få en skatt i himmelen.* Den skatten i himmelen var mera värd än alla jordens rikedomar, den skatten var oförgänglig, så att ingen tjuf kunde taga den, ingen död eller olycka kunde beröfva honom den; men ack, den skatten värderades ej af den unge mannen, såsom den förtjänade. Så gick han bedröfvad bort, ja, gick bort för att måhända aldrig sedan finna det eviga lif, som han dock innerst önskade finna.

Men vi vilja taga den lärdom, som Herren själf gifvit oss af denna händelse. "Barn", säger han, "huru svårt är det icke för dem, som förtrösta på ägodelar, att komma in i Guds rike."

Fr. E.

Gossen, som icke kan.

Jakob heter han, den gossen, som icke kan. Han är icke min vän.

En morgon hörde jag, att hans mor sade: "Jakob, vill du vara snäll och bära in litet ved åt mig, innan du går i skolan?"

"Nej, mor, det kan jag inte, för då kommer jag för sent", svarade Jakob. Men han dröjde ändå omkring en halftimme, innan han gick.

Då Jakob kom i skolan, skulle han berätta om Josef, som såldes af sina bröder. Men han kunde ingenting.

"Hvarför lär du dig inte dina läxor?" frågade läraren.

"Jag kan inte", svarade Jakob.

På eftermiddagen blåste det duktigt. Då Jakob ätit middag, fick han lof att gå ut med sin drake. Hans lilla syster stod och såg på, medan han gjorde den i ordning. Då den var färdig, ville Jakob gå.

"Hvart skall du gå, Jakob?" frågade den lilla.

"Jag skall gå ut och släppa upp min drake", svarade han.

"Jakob, lillan vill följa med!" Hon höll om hans arm och såg honom så trohjärtadt in i ögonen. Hvem skulle kunna motstå en så bedjande barnablick?

Jo, jag känner en gosse som kunde göra det — den gossen var Jakob. "Nej, jag kan inte taga dig med", sade han. "Jag kan inte, gå du in till mamma." Och så gick han ensam ut med sin drake.

Och du, min unge vän — *kan* du försaka din egen vilja för att göra andra någon glädje?

Vid systers bår.

Med teckning.

Nyss log hon den lilla, så frisk och glad
Och sprang där så lekfull som vinden
Omkring ibland spirande blommor och blad
Med skäraste rosor på kinden.

Nu hvilar hon stilla, en vissnande knopp
Så blek och så kall i sin kista
Och bror lille sörjer som funnes ej hopp,
Han sörjer så hjärtat vill brista.

* * *

Små svällande knoppar falla
Så lätt i blommande vår
För vindar, isande kalla
För frost i sprickande snår.

I barndomens rosengårdar
Bland Jesu späda små lamm,
Dem kärlek och ömhet vårdar
Går döden härjande fram.

Han bryter ur syskonringen
Den ros, som doftade bäst,
Han bryter — och spörjer ingen —
Just den, som du älskade mest.

* * *

— — — — — — — — — Dock,
Sörj ej du, ty i Guds himmelrike
Blomma ljufva vårar utan like
För de barn, som uti Herren dö.
Dödlig kropp här bäddas ned i gruset —
Anden ilar upp till fadershuset,
Klädd i skrud, mer hvit än vinterns snö.

Sörj ej du. Snart i Guds himmel höga
Skådar du med ljust och klarnadt öga
Dem, som före dig i tron gått hem.
Snart skall du på gyllne gator vandra
Bröder, systrar återse hvarandra
Där, i Herrens stad, Jerusalem.

J. B. G.

Sångargossen.

Med teckning.

Hur sorglös och hurtig han vandrar omkring
I världsstadens brokiga vimmel
Och sjunger sin visa och ber om en slant
Och gläds åt den soliga himmel.
Om Bella Italia sjunger han då,
Där solen jämt skiner och himlen är blå.

Det kommer en jublande klang i hans sång,
När vårsolen lyser i parken,
Och världsstaden äfven får knoppande träd
Och blommor, som spira ur marken.
Om Bella Italia sjunger han då,
Där solen jämt skiner och himlen är blå.

I vintras, då var det så isande kallt,
Och hvinande, skarp blåste vinden.
Förfrusen och huttrande smög han omkring
Med tårar på bleknade kinden.
Om Bella Italia sjöng han ändå,
Där solen jämt skiner och himlen är blå.

Och Gud, som ju hörer små sparfvarnas sång,
På sångaregossen ock tänker.
Och tåren försvinner från afmagrad kind,
När värmande vårsolen blänker.
Om Bella Italia sjunger han då,
Där solen jämt skiner och himlen är blå.

Anna H—m Preinitz.

VID SYSTERS BÅR.

SÅNGARGOSSEN.

Broderskärlek.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Under tiden hade modern i hemmet varit sysselsatt med förberedelser för julen. I dag skulle hon företaga en grundlig rengöring, och då passade det just bra, att Frits var borta. Hela förmiddagen skurade och fejade hon det lilla hemmet, så att det riktigt sken af trefnad. Äfven efter middagen fortfor hon med sitt arbete, och när hon ordnat Annas kuddar och ställt in maten i ugnen åt sin gosse, började hon skura alla kökskärlen. Hon var så ifrigt sysselsatt med sitt arbete, att hon ej gaf akt på huru det småningom börjat snöa och att det tycktes arta sig till att bli yrväder.

Plötsligt hörde hon klockan slå fyra, och då började hon bli orolig. Frits hade ju ej kommit hem, och det var redan ganska mörkt. Nordanvinden tjöt omkring den lilla stugan och dref sin vilda lek med snöflingorna.

Modern gick in i rummet och fann Anna redan vaken. "Tänk, mor", ropade hon, "jag drömde, att Frits gaf mig så mycket penningar, att jag kunde få resa till en skicklig läkare, men när han lämnade mig dem, tyckte jag, att hans händer voro kalla såsom is och hans ansikte hvitt som på en död."

"Åh, kära barn, drömmen är såsom strömmen", sade modern och smekte Annas feberheta kind. "Men hvart kan Frits ha tagit vägen?" förtfor hon oroligt. "Om jakten varat så länge, tycker jag han borde gått hem ändå; han kan förkyla sig, om han står så där och ser på."

"Jag måste väl då tala om hans hemlighet för dig, så att du inte må oroa dig allför mycket, lilla mor", svarade Anna. "Ser du, han följde i dag med de andra gossarne för att liksom de förtjäna en slant genom att drifva upp harar. Han ville öfverraska dig, förstår du, ty han tänkte att under vintern förtjäna så mycket penningar, att jag skulle få komma till staden och söka läkare för min sjuka fot. Jag såg, huru lycklig han var åt den tanken, och jag ville icke förstöra hans glädje."

"En sådan pojke!" sade modern rörd. "Då har väl jakten varat längre än han beräknat, men strax efter fem är han nog här", sade hon, betydligt lättare om hjärtat. Därpå skyndade hon att taga fram strumpor och tofflor och ställa dem vid spiseln, så att hennes gosse skulle få byta om så fort han komme hem.

Så gick nästan ännu en timme, men Frits kom ändå icke. Fru Henriksson beslöt sig nu för att gå till fru Toll för att höra, om hennes gosse kommit hem, men då hörde hon sorl af röster på landsvägen. Det var den första gruppen af gossar som kom, och Karl Toll var med ibland dem.

Hon öppnade förstugdörren, och på hennes rop kom Karl springande. "Hvar är Frits?" frågade hon med darrande röst.

"Han kommer nog snart i sällskap med de andra", svarade Karl. "Jag frågade efter honom, men då fick jag höra, att inspektorn bedt honom följa med in i köket för att värma sig, och eftersom mor bad mig skynda mig hem, så gick jag, bara jag fått min betalning."

Fru Henriksson sade ingenting, och med en brådskande hälsning skyndade gossen bort för att hinna upp de andra.

Nu blef den stackars modern verkligt ängslig. Hon satte sig vid fönstret och stirrade ut i skymningen på de grupper af gossar och män, som gingo förbi. Men när den ena kvarten efter den andra förgick utan att Frits kom hem, kunde hon ej längre uthärda denna ångest. Hon sprang så lätt klädd som hon var ut i vinterkylan. Det var nu nästan mörkt, vinden svepte omkring den lilla stugan, såsom om han ville störta omkull henne, och snön yrde, så att fru Henriksson knappt kunde finna vägen till grannens.

Men då hon kommit dit, måste Karl utförligt berätta, vid hvilken tid jakten slutat och när han sist sett Frits. Karl, som

nu själf var orolig för sin vän, erbjöd sig att gå ut i byn för att hos de andra kamraterna söka få underrättelse om Frits.

Fru Henriksson antog med tacksamhet detta anbud, men hon ville själf också följa med. Husen i byn lågo något spridda, och därför gick en god timme, innan fru Henriksson och Karl hunnit fråga alla som varit med på jakten, om de sett Frits. Men allt var förgäfves, ingen hade sett honom, ingen hade mött honom på vägen.

Slutligen kom hon till skolläraren. Denne var själf mycket orolig öfver gossen, som i hela byn var så afhållen för sitt friska, glada väsen. Emellertid lofvade han den förtviflade modern att genast söka få några karlar med sig ut för att söka.

De voro snart redo, och skolläraren tog äfven sin hund med sig. Han gick ännu en gång fram till fru Henriksson och försökte lugna henne. Han förstod, att arbete skulle vara det bästa medel att förkorta den långa väntanstiden, och därför gaf han henne det rådet att gå hem och koka en varm soppa samt styra om att hon hade varma filtar i beredskap för att värma upp gossen, om de funno honom.

"Ja, *om* ni finna honom!" Den stackars modern upprepade dessa ord om och om igen, liksom om allting då vore godt och väl — *huru* de skulle finna honom, därpå tänkte hon icke. Och skolläraren, som såg moderns stora ångest, vågade icke heller kläda sin fruktan i ord. Han tryckte hennes hand till afsked och gick i det han med dämpad röst och högtidligt allvar sade: "Gud vare med er och styrke er, fru Henriksson".

Snart dog ljudet af deras steg bort, och då först steg fru Henriksson upp och gick hem.

Stormen hade nu saktat sig något, men det fortfor att snöa. Den ångestfulla modern sände en brinnande bön upp till Gud om sin gosses lif.

Då hon kom hem, möttes hon af Annas ängsliga fråga: "Hvar är Frits? Har ingen sett honom?"

Modern sjönk ner på en stol bredvid sängen och berättade om sitt fruktlösa sökande. Anna slog armarna om moderns hals och försökte trösta henne, fastän hon själf var djupt bedröfvad. "Mor", sade hon slutligen, då denna icke ville lyssna till hennes trösteord, "skulle du inte värma upp hans säng och hålla yllefiltar i beredskap?"

Då ändtligen ryckte den stackars modern upp sig ur sin overksamma sorg och skyndade ut för att värma och ställa allt i ordning. Emellanåt öppnade hon dock förstugdörren för att spana och lyssna.

Anna låg med högröda kinder och värkande hufvud och gaf ångestfullt akt på hvarje buller utifrån. Men den ena kvarten gick efter den andra och ingenting hördes af.

Plötsligt skällde Karo, och Anna for förskräckt upp, men så blef allting tyst igen. "Det var väl en kråka, som retade honom", tänkte hon och lyssnade åter.

Ännu några timmar förgingo. Klockan var nu tio, men ingen hade tänkt på någon kvällsmat. Modern hade för länge sedan slutat sina förberedelser och satt bredvid Annas säng med hennes feberheta hand i sin. Hon bad tyst, på samma gång hon lyssnade efter hvarje ljud.

Plötsligt börjar Karo tjuta, högljudda och klagande tjut, som småningom öfvergå till ett sakta gnällande. Strax därefter höras steg på gården, men intet ord talas — allt är dödstyst. Stegen närma sig huset, och modern, som gripes af en förfärlig aning, springer upp för att skynda ut. Men i samma ögonblick öppnas dörren utifrån, och med ett rop af förtviflan störtar den stackars modern ned på golfvet.

Fyra män träda in genom dörren. Dessa bära en bår af grenar, hvilka täckas af en kappa. De sätta långsamt ned båren på golfvet och taga af sig hufvudbonaden, djupt gripna af dödens majestät, som de fört med sig in i det lilla hemmet.

Modern reser sig långsamt upp och stirrar under tystnad på de fyra männen. Men så falla hennes blickar åter på båren och med ett förnyadt rop slår hon kappan åt sidan och kastar sig på knä bredvid sin gosses stelnade kropp.

Där ligger Frits liksom sofvande med hufvudet hvilande på den grönskande bädden. Den krampaktigt slutna handen är fast tryckt mot bröstet, och i det ljusa, lockiga håret ligger ännu snö. Men öfver det bleka ansiktet och de halföppna läpparne hvilar ett lyckligt leende. Vid denna anblick störta ändtligen de förlösande tårarna ur moderns ögon.

"Frits, min älskade gosse!" snyftar hon och betäcker med kyssar och tårar den hvita pannan, på hvilken döden redan tryckt sin stämpel.

Anna hade vid moderns hjärtslitande rop farit upp i sängen. Hon stirrade med slöa blickar på männen, som kommo med båren. Därpå sjönk hon utan ett ljud tillbaka mot kudden — en välgörande vanmakt beröfvade henne för en stund medvetandet af den sorgliga verkligheten.

(Forts.)

Brefväxling med de små.

Lösning af prisuppgifterna i Barnavännen 1904.

N:o 1. *Skalbagge, luften, humlor.*
Uppgiften rätt löst af 217 barn.

N:o 2. *Australien, aster, last, list, Erna, aula, Eli, Ural.*
Uppgiften rätt löst af 230 barn.

N:o 3.

L	I	M	A
I	S	A	R
M	A	I	N
A	R	N	O

Uppgiften rätt löst af 239 barn.

N:o 4. Mitt första *krus*, mitt andra *bär*, mitt hela *krusbär*.
Uppgiften rätt löst af 227 barn.

N:o 5. *Holland.*
Uppgiften rätt löst af 230 barn.

N:o 6. Mitt första *dagg*, mitt andra *mask*, mitt hela *daggmask*.
Uppgiften rätt löst af 223 barn.

N:o 7. Mitt första *ro*, mitt andra *sen*, mitt tredje *doft*, mitt hela *rosendoft*.
Uppgiften rätt löst af 34 barn.

N:o 8. Mitt första *tro*, mitt andra *fast*, mitt hela *trofast*.
Uppgiften rätt löst af 232 barn.

N:o 9. *Fyris, Uppsala, Uman, Venern, Åmål, Tidan, Örebro, Öregrund.*
Uppgiften rätt löst af 120 barn.

N:o 10. Mitt första *en*, mitt andra *vig*, mitt hela *envig*.
Uppgiften rätt löst af 170 barn.

N:o 11. Mitt första *fjäll*, mitt andra *sjö*, mitt hela *fjällsjö*.
Uppgiften rätt löst af 161 barn.

N:o 12.

			P			
		R	E	N		
	N	O	R	G	E	
P	E	R	S	I	E	N
	D	V	I	N	A	
		L	E	A		
			N			

Uppgiften rätt löst af 138 barn.

N:o 13. *Laban* 1 Mos 31. *Nabal* 1 Sam. 25.
Uppgiften rätt löst af 192 barn.

Prenumerationen fortfar!

Bibelläsning

eller hvad står det i nästa söndags text?

Veckan 15—21 Maj 1905.

M. 15. Rom. 13: 12—14. *Ljusets barn.*
T. 16. v. 13 a. *Kristi ankomst är nära.*
O. 17. v. 13 b. *Vi skola kläda oss att värdigt mottaga honom.*
T. 18. v. 14 a. *Ljusets barn skola kläda sig i ljusets dräkt,*
F. 19. v. 14 b. *sky och undfly synd och last*
L. 20. v. 15. *samt ikläda oss Kristus.*
S. 21. Upp. 7: 13—14. *Den himmelska dräkten.*

Söndagsskoltext för den 21 Maj.

Rom. 13: 12—14.

Minnesvers: Efes. 5: 18. Och dricken eder icke druckna af vin, hvaraf tygellöshet kommer, utan uppfyllens med Anden.

UPPSALA 1905, K. W. APPELBERGS BOKTRYCKERI.